

поне както го азъ знаехъ, както си го азъ въображавахъ.

При всичко то а азъ ти позѣрихъ напоследѣтъкъ корреспонденцията си и тайнитѣ си. — Защо? — Такътъ прѣкрасенъ случай да си отмѣстя, не смогнѣхъ да избѣгнѣ. Ти напразно ме считаешъ, че лесно забравямъ обидитѣ. Не. Само че азъ своеобразно отмѣщавамъ, т.е. като завардвамъ същевременно всичката си почитъ къмъ себе си, нѣщо което желая и другитѣ да усвоятъ, именно ония, които мислятъ че пакостятъ нѣкому, като плюятъ сами върху образа си. При това, Попче, азъ имамъ, не можъ да скрия тоза, известна слабостъ къмъ тебе и искамъ да съмъ увѣренъ, че не си въ сѣстояние да злоупотрѣблявашъ довѣрието на когото и да било относително едно *общо* дѣло.

Попче, *никога нищо* лошо и безчестно за тебе не съмъ помислювалъ, нето направялъ. Напроти т Знаешъ лане, а виждашъ и сега. Защо ме ти ненавиждашъ, — не разбирамъ — но то е т.оя работа. Само че трѣбзаше да се разясни тоза мѣжду насъ отношение, — което става сега съ настоящето писмо. Чистъ хсатъ — добри другари, сѣ казвали старитѣ — и сега, като знаешъ че те знай, много пѣлесни и пѣчестни ще сѣ нашитѣ отношения и сношения. Дѣлото за *личнитѣ* ни чувства и отношения да го отдѣлимъ отъ общото дѣло и да си го знаемъ сами, — поне отъ своя страна азъ ще слѣдвамъ тактиката отъ лане, м. Ноемвриа, — а общото дѣло, което се касае не само лично до насъ двама ни, въ него да сме си като честни търгоци, които може и хичъ да се непознаватъ, — и за тоза, по последнѣто това дѣло, очаквамъ кратки свѣдѣния и извѣстия.

Твоятъ: С. Мыларовъ

II.

Б-щъ, 10—XI.—88. Драгий Поповъ! Отговора ти отъ 2-й т. Ноемврий, увѣри ме за жалостъ, че ти още не си хубавъ разбралъ положението, нето си усвоилъ съвѣстно прѣостающата за тебе роль къмъ мене, т.е. смѣло да ми пишешъ (ако това ти прави удоволствие) излияния отъ качества за честностъ и чувства за симпатия, но съ дълбоко убѣждение,